

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 1X

Dosar nr. 1X/X/20X

Ședința publică de la 4 mai 2015

Președinte:	X	- judecător
		- judecător
		- judecător
	X	- magistrat-asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de reclamanta S.C. X SA X și de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței civile nr. X din 5 X 2014 a Curții de Apel .X.– Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, s-au prezentat recurenta-reclamantă S.C. X SA .X., prin consilier juridic și recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic, lipsind intimata-pârâtă Direcția Generală Regională a Xși intimata-intervenientă S.C. X SRL.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând instanței că, prin întâmpinare, recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală a invocat excepțiile inadmisibilității și nulității recursului declarat de reclamanta S.C. X S.A. X

Având cuvântul în susținerea excepțiilor inadmisibilității și nulității recursului formulat de reclamantă, recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic, arată că își menține punctul de vedere exprimat prin întâmpinare, apreciind că data depunerii acțiunii la instanța de fond este 15 X 2013, după intrarea în vigoare a Codului de procedură civilă, republicat.

Recurenta-reclamantă S.C. X S.A. X, prin consilier juridic, solicită respingerea excepțiilor invocate de recurenta-pârâtă, arătând că a depus la dosar dovada datei introducerii acțiunii în primă instanță, respectiv, copia documentului de transport prin curier, datat 14 X 2013, anterior intrării în vigoare a Codului de procedură civilă, republicat. Precizează că temeiul în drept al recursului său îl constituie dispozițiile art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă. Depune la dosar concluzii scrise, în cuprinsul cărora a formulat și un punct de vedere referitor la excepțiile inadmisibilității și nulității recursului, invocate de recurenta-pârâtă.

Nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente cu privire la recursurile declarate.

Recurenta-reclamantă S.C. X S.A. X, prin consilier juridic, solicită admiterea recursului său, astfel cum a fost formulat, cu cheltuieli de judecată.

Cu privire la recursul formulat de recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, solicită respingerea acestuia, ca nefondat, arătând, în esență, că nu se poate susține că X S.R.L. este, din punct de vedere al taxei pe valoare adăugată, cumpărător revânzător în relația cu S.C. X S.A. X.

Recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic, solicită admiterea recursului său, astfel cum a fost formulat, casarea hotărârii și pe cale de consecință, respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

Precizează că hotărârea atacată este dată cu aplicarea greșită a legii, având în vedere societatea nu a prezentat, nici în timpul inspecției fiscale și nici în fața instanței de judecată, documente din care să rezulte persoanele care au efectuat deplasarea, calitatea persoanelor care au fost la bordul aeronavelor, necesitatea deplasărilor, durata, acțiunile întreprinse, uzufructul acțiunilor, potrivit prevederilor art. 145 alin. (1) și alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, în forma aplicabilă în anul 2006, art. 145 alin. (1) și alin. (2), art. 146 alin. (1) lit. a) din același act normativ, în forma aplicabilă în anul 2007. Mai arată că hotărârea atacată este dată cu aplicarea greșită a legii, întrucât instanța de fond a ignorat prevederile art. 129 alin. (2) Cod fiscal.

Înalta Curte, în temeiul art. 150 Cod procedură civilă, reține cauza spre soluționare cu privire la excepțiile invocate de recurenta-pârâtă și la cererile de recurs formulate.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința civilă nr. X din 5 X2014, Curtea de Apel .X.– Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamanta S.C. X S.A. în contradictoriu cu pârâții Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală - X, Direcția Generală X și intervenienta S.C. X SRL și, în tot, cererea de intervenție accesorie în interesul reclamantei, formulată de intervenienta S.C.X SRL .X. și a anulat, în parte, Decizia nr. 365/X.0X.2012, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală - X și în parte, Decizia de impunere nr.X/ 23.1X.2011, emisă de Direcția Generală a X, cu privire la suma totală de X lei, compusă din X lei taxă pe valoare adăugată și X lei accesorii.

Totodată, a respins, în rest, acțiunea, în ceea ce privește măsurile dispuse prin Decizia nr. X/23.0X2012, Decizia de impunere nr. X/ 23.X.2011 și Dispoziția nr. X/23.X.2011, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală -X, referitoare la suma de X lei, compusă din X lei dobânzi și X lei pierderi.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice contabile care să lămurească, potrivit unui număr de X obiective stabilite de parte și încuviințate de instanță, prin raportare la dispozițiile legale în materie, realitatea obligațiilor fiscale stabilite prin documentele contestate, raport de expertiză care se coroborează cu înscrisurile depuse la dosar și confirmă parțial susținerile reclamantei.

Cu privire la prima problemă de drept supusă analizei, referitoare la suma totală de X lei, reprezentând taxă pe valoare adăugată deductibilă, aferentă unor cheltuieli de transport internațional aerian de persoane, refacturate de S.C. X SRL către S.C. X SA .X., în perioada X 2006 – X 2010, curtea de apel a reținut temeinicia susținerilor reclamantei

și ale intervenientei, întemeiate pe concluziile raportului de expertiză formulate cu privire la obiectivele 1-4 și pe înscrisurile depuse la dosar.

În ceea ce privește al doilea capăt de cerere al acțiunii deduse judecății, referitor la suma totală de X lei reprezentând cheltuieli cu dobânzi și pierderi din diferențe de curs valutar aferente contractului de facilitare împrumut succesiv LFA-X/2007 X., prima instanță a apreciat ca fiind juste concluziile organului fiscal, care a considerat că sunt nedeductibile fiscal la calculul impozitului pe profit, cu care au fost diminuate la control, pierderile fiscale aferente perioadei 01.07.2006 – 31.12.2010, această problemă de drept fiind supusă analizei în cadrul raportului de expertiză, la obiectivele nr. 5X.

Întrucât exista o contradicție în concluziile expertului cu privire la cheltuieli deductibile/nedeductibile, au fost încuviințate obiecțiunile la raportul de expertiză sub acest aspect, expertul concluzionând, în final, că suma totală reprezentând cheltuieli nedeductibile cu dobânzi și pierderi din diferența de curs valutar, aferente contractului de împrumut succesiv LX-0X/2007, încheiat de S.C.X S.A. cu S.C. Lukoil X, este de X lei, respectiv: cheltuieli cu pierderi din diferențe de curs valutar aferente perioadei 01.0X.2006 - 31.X2010, de la X lei; cheltuieli cu dobânzi de X lei, aferente perioadei 01.0X2006 - 31.X.2010.

În legătură cu acest aspect, instanța de fond a apreciat că trebuie analizată și stabilită natura contractului de împrumut succesiv LX-03X/2007, dacă este un contract „revolving” și cu ce termen de rambursare era prevăzut.

Astfel, a reținut că, în fapt, S.C. X SA a obținut resurse financiare pentru întregirea capitalului de lucru de la X din Olanda, în baza contractului de facilitare împrumut succesiv XFX-0X/2007, cu amendamentele ulterioare, iar în urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a considerat contractul de facilitare împrumut succesiv ca fiind pe termen scurt, considerând vechimea soldului, în orice moment mai mică de un an.

De asemenea, s-a constatat că prin trageri și restituiri succesive, S.C. X S.A. a considerat lichidat soldul inițial al fiecărei luni calendaristice în parte, iar excedentul de plăți în contul rambursării a fost atribuit pentru acoperirea tragerilor din luna în curs

Având în vedere faptul că pe toată perioada derulării contractului, capitalul propriu al S.C. X S.A. a avut valoare negativă, organele de inspecție fiscală au constatat că dobânda aferentă derulării contractului de facilitare împrumut succesiv X-0X/2007 pentru perioada 2007-X 2010, în sumă totală de X lei și pierderea netă din deficiențele de curs valutar, aferentă derulării contractului de facilitare împrumut succesiv X-X/2007, aferentă perioadei 2008 – 2010, în sumă totală de X lei, sunt nedeductibile fiscal.

Prima instanță a reținut că dispozițiile art. 23 alin. (1), alin. (2), alin. (3) și alin. (5) lit. b) din Legea nr. 571/2001 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se coroborează cu prevederile art. 59 pct. 60, pct. 61 și pct. 63 din H.G. nr. 44/2004, iar potrivit acestor dispoziții legale, cheltuielile cu dobânzile sunt integral deductibile în cazul în care gradul de îndatorare a capitalului este mai mic sau egal cu trei.

În condițiile în care gradul de îndatorare este peste trei, cheltuielile cu dobânzile și pierderea netă din diferențele de curs sunt nedeductibile și se reportează în perioada următoare, în condițiile art. 23 alin. (1), până la deductibilitatea integrală a acestora.

De asemenea, s-a reținut faptul că în cazul împrumuturilor obținute de la alte entități, dobânzile deductibile sunt limitate la nivelul ratei dobânzii anuale, pentru împrumuturile în valută, actualizată prin hotărâre a Guvernului iar limita prevăzută la alin. (5) se aplică separat pentru fiecare împrumut, înainte de aplicarea prevederilor alin. (1) și (2) ale art. 23 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Totodată, s-a constatat că în vederea determinării valorii deductibile a cheltuielilor cu dobânzile, se efectuează mai întâi ajustările, conform art. 23 alin. (5) din Codul fiscal, valoarea cheltuielilor cu dobânzile care excedează nivelului de deductibilitate prevăzut la art. 23 alin. (5) din Codul fiscal fiind nedeductibilă, fără a mai fi luată în calcul în perioadele următoare și că în situația în care capitalul propriu are o valoare negativă, cheltuielile cu dobânzile și cu pierderea netă din diferențele de curs valutar sunt nedeductibile și se reportează în perioada următoare, în condițiile art. 23 alin. (1) din Codul fiscal, până la deductibilitatea integrală a acestora.

Analizând documentele existente la dosarul cauzei, respectiv, Raportul de inspecție fiscală nr. F-X 5X/23.X.2011, prima instanță a reținut că pe toată perioada derulării contractului, capitalul propriu al S.C. X SA a avut valoare negativă, constatare necontestată de societate prin contestație.

Prin urmare, având în vedere prevederile pct. 60 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, precum și situația de fapt constatată în timpul inspecției fiscale, cheltuielile cu dobânzile în sumă de X lei și pierderea netă din diferența de curs valutar în sumă de X lei, sunt nedeductibile fiscal, astfel că, în mod legal organele de inspecție fiscală au diminuat pierderea fiscală calculată de societate cu suma de X lei.

În ceea ce privește argumentul societății, potrivit căruia organele de inspecție fiscală au diminuat eronat la control pierderea fiscală aferentă anului 2007 cu suma de X lei, reprezentând dobânzi aferente contractului de facilitare împrumut succesiv X-0X/2007 X, întrucât au fost îndeplinite condițiile legale pentru deductibilitate, prima instanță a apreciat că acesta nu poate fi reținut, având în vedere că după cum s-a reținut anterior, S.C. XS.A. a înregistrat capital propriu cu valoare negativă și pe anul 2007.

S-a mai constatat că prelungirea termenului de rambursare peste un an a fost efectuată prin amendamente X/12.X.2008, în același sens fiind și cele precizate de S.C. X SA în cuprinsul contestației.

Luând în considerare cele menționate mai sus, documentele existente la dosar, prevederile legale incidente în cauză, faptul că societatea nu a adus argumente de fapt și de drept care să combată constatările organelor de inspecție fiscală, curtea de apel a reținut că în mod corect a fost respinsă, ca neîntemeiată, contestația formulată de reclamantă împotriva Dispoziției de măsuri nr. X/23.X2011, în ceea ce privește diminuarea pierderii fiscale cu suma totală de X lei.

Pe cale de consecință, instanța de fond a admis, în parte, acțiunea formulată de reclamantă și, în tot, cererea de intervenție accesorie în interesul reclamantei, formulată de intervenienta S.C. X SRL .X. și a dispus anularea, în parte, a Deciziei nr.365/ 23.0X2012 și în parte, a Deciziei de impunere nr. X/ 23.X.2011, cu privire la suma totală de X lei, compusă din X lei taxă pe valoarea adăugată și X lei accesorii.

Totodată, a fost respinsă în rest acțiunea, în ceea ce privește măsurile dispuse prin Decizia nr. X/23.0X.2012, Decizia de impunere nr. X/23.X.2011 și Dispoziția nr. X/23.X.2011, referitoare la suma de X lei, compusă din X lei dobânzi și X lei pierderi.

2. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva sentinței civile nr. 1X din 5X2014 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, au formulat recurs, în termen legal, reclamanta S.C. X S.A. .X. și pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Recursul formulat de reclamanta S.C. X S.A. X s-a întemeiat pe dispozițiile art. 299 - art. 316 și respectiv, art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, în temeiul cărora s-a solicitat modificarea în parte a sentinței atacate, în sensul admiterii și a capătului de cerere privind anularea măsurile dispuse prin Decizia nr. 3X/23.0X.2012, prin Decizia de impunere nr. X3/23.1X.2011 și Dispoziția nr. X/23.X.2011, referitoare la suma totală de X lei, compusă din suma de X lei, reprezentând cheltuieli cu dobânzi aferente contractului de facilitare împrumut succesiv X/2007 X. și suma de X lei, reprezentând pierderi din diferențe de curs valutar aferente contractului menționat, cu care au fost diminuate la control pierderile fiscale aferente perioadei X.

Recurenta-reclamantă a susținut că soluția de respingere a acestui capăt de cerere, precum și a contestației formulate împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. X/23.X.2011, pentru suma totală de X lei, este dată prin interpretarea greșită a contractului de facilitare împrumut succesiv XXX., pentru următoarele considerente:

Conform documentelor justificative, în niciun moment din perioada 2008-2010, nu s-au îndeplinit în mod cumulativ condițiile prevăzute de pct. 63 paragraful doi, din normele de aplicare a art. 23 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, astfel încât, este nejustificată neacordarea de către organul de inspecție a dreptului de deducere a cheltuielilor dobânzile și pierderile

din diferențele de curs valutar.

Prelungirea termenului contractual de rambursare, peste un an, a fost efectuată prin amendamentul cu numărul X, la data de X.

Conform situației anexate, privind modul de derulare a acestui credit în perioada X 2007 - decembrie 2010, prima tragere din credit în sumă de X euro, a fost efectuată la data de X iar la data de X, când s-a împlinit termenul de un an, împrumutul înregistra un sold de X euro, provenind din trageri efectuate în perioada X8.

Acest sold a fost rambursat în perioada 0X, astfel încât, nu a fost îndeplinită condiția legală menționată anterior, în sensul că, perioada de rambursare curentă (09.X), însumată cu perioadele de rambursare anterioare ale creditelor sau împrumuturilor (12.X.2008) pe care le prelungesc X euro), nu a depășit un an (12.X.2009).

În concluzie, organele de inspecție au diminuat eronat pierderea fiscală aferentă anului 2008, cu sumele de X lei reprezentând cheltuieli

cu dobânzile, respectiv, X lei, reprezentând pierderi din diferențe de curs valutar.

Pe de altă parte, deși durata contractului a fost prelungită peste termenul de un an, substanța economică a acestui contract de facilitare împrumut succesiv, este reprezentată de o linie de credit din care S.C. X S.A. X poate obține împrumuturi pe termen scurt pentru finanțarea capitalului curent. Astfel, scopul contractului îl constituie asigurarea unui flux continuu de capital curent prin intermediul unor împrumuturi pe termen scurt.

În consecință, fiecare tragere realizată de S.C. X S.A. X reprezintă un împrumut pe termen scurt (cu termen de rambursare mai mic de un an) și nu trebuie luat în calculul gradului de îndatorare al capitalului, în sensul art. 23, alin. (1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea recursului său, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a invocat dispozițiile art. 488 pct. 8 din Codul de procedură civilă, republicat, în temeiul cărora a solicitat casarea în parte a sentinței atacate, în sensul respingerii în tot a acțiunii formulate de reclamantă.

Recurenta-pârâtă a susținut că hotărârea atacată este dată cu aplicarea greșită a normelor de drept material aplicabile în cauză, având în vedere că societatea nu a prezentat (în timpul inspecției fiscale și nici ulterior, în fața instanței), documente din care să reiasă persoanele care au efectuat deplasarea, calitatea persoanelor care au fost la bordul aeronavelor, necesitatea deplasărilor, durata, acțiunile întreprinse, uzufructul acțiunilor, potrivit prevederilor art. 145 alin. (1) și alin. (3) lit.a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma aplicabilă în anul 2006, art. 145 alin. (1) și alin. (2) din același act normativ, art. 146 alin. (1) lit. a), în forma aplicabilă în anul 2007.

Recurenta-pârâtă a mai arătat că sentința recurată este dată cu aplicarea greșită a legii, având în vedere că instanța de fond a ignorat prevederile art. 129 alin. (2) Cod fiscal.

Astfel, în raport de operațiunile realizate, în cauză sunt incidente prevederile art. 129 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit cărora atunci când o persoană impozabilă care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, ia parte la o prestare de servicii, se consideră că a primit și a prestat ea însăși serviciile respective.

Prin urmare, în relația cu S.C. X S.A. X, S.C. X a acționat în nume propriu, dar în contul S.C. X SA, situație în care, față de prevederile art. 129 alin. (2) din Codul fiscal, nu trebuia să factureze cu taxă pe valoarea adăugată către S.C. X S.A., întrucât serviciile erau scutite de taxă pe valoarea adăugată.

În ceea ce privește reținerea instanței de fond, referitoare la obiectivele expertizei contabile, recurenta-pârâtă învederează următoarele considerente:

Cu privire la obiectivul nr. X al expertizei tehnice contabile, din documentele prezentate de reclamantă organelor de inspecție fiscală, precum și din documentele depuse în susținerea acțiunii, rezultă că serviciile de transport internațional aerian de persoane facturate de S.C. X. către S.C. X România S.A., nu au fost prestate în beneficiul S.C. X SA și nu s-a făcut dovada că S.C. X S.R.L. a acționat în nume propriu dar în contul său.

Referitor la obiectivul nr. X al expertizei tehnice contabile, din documentele existente la dosarul cauzei, nu s-a putut verifica dacă în

relația dintre S.C.X S.A. și S.C. XS.A., S.C. X S.R.L. este, din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, cumpărător revânzător, pentru care serviciile prestate se încadrează în prevederile art. 129 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare sau reprezintă servicii refacturate de S.C. X S.R.L., în temeiul art. 137 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Mai mult, concluzia expertului contabil este contradictorie, având în vedere faptul că, în ipoteza în care s-ar admite că serviciile de transport internațional facturate de S.C. X S.R.L. sunt scutite de taxă pe valoare adăugată, atunci consecința evidentă este că S.C. X S.R.L. a emis facturi cu taxă pe valoare adăugată în mod eronat.

Referitor la obiectivul nr.3 al expertizei tehnice, în situația menționată de expertul contabil, că în speță, baza de impunere nu a fost creată întrucât tranzacția de refacturare a serviciilor de transport internațional este, conform Codului fiscal, o operațiune scutită de taxă pe valoare adăugată, rezultă că S.C. X a facturat către S.C. XI S.A. operațiunile înscrise în facturile emise de S.C. X S.A. și a colectat în mod eronat taxa pe valoarea adăugată.

Or, în ipoteza în care S.C.X ar fi facturat în mod eronat cu taxă pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 160 din Codul fiscal, în forma aplicabilă în anul 2006, prevederi legale care au fost menținute similar și începând cu anul 2007, S.C. X SA avea posibilitatea, la primirea facturilor emise de S.C. X, să solicite corectarea informațiilor cuprinse în acestea, drept, de care societatea nu a înțeles să se prevaleze.

Cu privire la obiectivul nr. X al expertizei tehnice, atât hotărârea instanței de judecată, cât și concluziile expertului contabil, sunt date cu aplicarea greșită a legii, întrucât din interpretarea art. 145 și art. 146 din Legea nr. 571/2003, se reține că legiuitorul condiționează acordarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adăugată de îndeplinirea atât a cerințelor de fond, cât și a cerințelor de formă, îndeplinirea cerințelor de fond reglementând însăși existența dreptului de deducere, iar cele de formă, condițiile de exercitare a acestuia.

S.C. XI S.A. nu a făcut dovada că și-a exercitat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de S.C. X SRL, în

conformitate cu prevederile art. 145 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Mai mult, având în vedere prevederile art. 148 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în forma aplicabilă în anul 2006, respectiv, art. 147 ind. 1 din Codul fiscal, prin exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de S.C. X S.R.L., societatea a afectat taxa pe valoarea adăugată de plată pentru perioada fiscală de raportare.

3. Apărările formulate de recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală

Prin întâmpinarea depusă la dosar, recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală a invocat excepțiile inadmisibilității și nulității cu privire la recursul declarat de reclamantă, iar pe fondul cauzei, a solicitat respingerea recursului formulat de societate ca nefondat, reiterând, în esență, argumentele formulate pe parcursul soluționării litigiului în primă instanță.

4. Apărările formulate de intimata-intervenientă S.C.X SRL

Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimata S.C. X S.R.L. a solicitat respingerea recursului declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală și admiterea recursului declarat de reclamantă, în sensul modificării sentinței atacate și anulării Deciziei nr. X/23.0X.2012, a Deciziei de impunere nr. X/ 23.X.2011 și a Dispoziției nr. X23.1X.2011, susținând legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de fond, în ceea ce privește impunerea suplimentară de taxă pe valoare adăugată și accesorii aferente în sarcina reclamantei.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursurilor declarate în cauză

1. Argumentele de fapt și de drept relevante

În conformitate cu dispozițiile art. 137 alin. (1) Cod procedură civilă, analizând cu prioritate excepțiile invocate de recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, Înalta Curte reține următoarele:

Excepția inadmisibilității recursului declarat de reclamanta S.C. X S.A. .X., este neîntemeiată și va fi respinsă, având în vedere că cererea de chemare în judecată a fost introdusă de reclamantă la Curtea de Apel .X., la data de X februarie 2013, conform rezoluției înscrisă pe cerere și documentului de transport prin poștă aflat la fila X din dosarul instanței

de recurs, fiind astfel aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă de la 1865, inclusiv, în privința recursurilor formulate în prezenta cauză.

Înalta Curte va respinge și excepția nulității recursului declarat de reclamantă, reținând că în susținerea căii de atac au fost invocate prevederile art. 299 - art. 316 și respectiv, art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, iar criticile aduse de reclamantă hotărârii atacate pot fi încadrate în motivele de nelegalitate prevăzute de dispozițiile legale anterior enunțate.

Pe fondul cauzei, analizând actele și lucrările dosarului, sentința recurată în raport de motivele de recurs formulate și din oficiu, în limitele prevăzute de art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte constată că recursurile sunt fondate.

Examinând cauza din perspectiva obiectului ei, al normelor legale incidente și al probatoriului administrat de prima instanță pe împrejurările de fapt în ceea ce privește primul capăt de cerere al acțiunii deduse judecății, instanța de control judiciar apreciază că probele administrate nu sunt suficiente pentru lămurirea cu certitudine a situației de fapt.

Astfel, în ceea ce privește prima problemă de drept supusă analizei, referitoare la suma totală de 4X lei, reprezentând taxă pe valoare adăugată deductibilă, aferentă unor cheltuieli de transport internațional aerian de persoane, refacturate de S.C. X SRL către S.C. X S.A. Xi, în perioada X 2006 – X 2010, din parcurgerea considerentelor hotărârii rezultă că prima instanță a reținut temeinicia susținerilor reclamantei și ale intervenientei, limitându-se numai la preluarea concluziilor formulate de expertul tehnic judiciar, fără a expune argumentele care au format convingerea instanței în sensul hotărârii recurate.

Așadar, instanța de fond și-a însușit integral concluziile raportului de expertiză tehnică contabilă, fără a mai proceda la o analiză a susținerilor recurente-pârâte în raport de celelalte mijloace de probă administrate în cauză, atitudine ce nu poate fi acceptată, în condițiile în care este de natură a afecta drepturile procedurale ale uneia dintre părțile litigante.

Procedând în această manieră, prima instanță nu a analizat efectiv susținerile și apărările invocate de părți cu privire la obligațiile fiscale

suplimentare de plată stabilite în sarcina societății prin actele administrative fiscale contestate, motiv pentru care, considerentele sentinței ce vizează acest capăt de cerere, apar ca neconvingătoare.

Totodată, față de susținerile părților în proces și de dispozițiile legale aplicabile raporturilor juridice fiscale deduse judecății, cu ocazia rejudecării cauzei, instanța de fond va pune în discuția părților necesitatea completării probatoriului cu proba cu înscrisuri, constând în documentele justificative solicitate reclamantei de către organele de inspecție fiscală, din care să rezulte persoanele care au efectuat deplasările, scopul și necesitatea deplasărilor, precum și măsura în care aceste cheltuieli au fost realizate în folosul operațiunilor taxabile ale reclamantei, prin prisma activității desfășurate de societate, fiind esențială stabilirea, de către instanță, prin analiza tuturor mijloacelor de probă administrate în cauză, precum și prin administrarea de probe suplimentare, a situației de fapt ce face obiectul prezentei judecăți.

În acest sens, prima instanță va lua în considerare constatările și concluziile formulate de pârâte, motivele prezentate de reclamantă, documentele existente la dosarul cauzei și actele normative în vigoare în perioada verificată, invocate de către societate și de organele de inspecție fiscală, precum și probele noi ce se vor administra în cauză, urmând, ca totodată, să valorifice și celelalte apărări și susțineri ale părților, formulate în cadrul recursurilor de față.

2. Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Pentru considerentele expuse, în baza dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 și art. 312 alin. (3) Cod procedură civilă, Înalta Curte va dispune admiterea recursurilor declarate de reclamanta S.C. X SA X și de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală, casarea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E :

Respinge excepțiile invocate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, privind inadmisibilitatea și nulitatea recursului declarat de reclamanta S.C. X S.A. Xi împotriva sentinței civile nr. X din

5X 2014 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Admite recursurile declarate împotriva sentinței sus menționate de reclamanta S.C. XS.A. .X. și de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Casează hotărârea atacată și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 4 mai 2015.

Judecător

X

Judecător

X

Judecător

X

Magistrat-asistent

X

Red. I.M.

4 ex.

Jud. fond I.C.Ș.